Rättsfallssamlingen

DOMSTOLENS DOM (stora avdelningen)

den 26 juli 2017 *

”Överklagande – Gemensam utrikes- och säkerhetspolitik – Bekämpande av terrorism – Restriktiva åtgärder mot vissa personer och enheter – Frysning av tillgångar – Gemensam ståndpunkt 2001/931/Gusp – Artikel 1.4 och 1.6 – Förordning (EG) nr 2580/2001 – Artikel 2.3 – Bibehållande av en organisation i förteckningen över personer, grupper och enheter som deltar i terroristhandlingar – Villkor – Faktiska omständigheter som ligger till grund för besluten att frysa tillgångar – Beslut som antagits av en behörig myndighet – Motiveringsskyldighet”

I mål C-599/14 P,

angående ett överklagande enligt artikel 56 i stadgan för Europeiska unionens domstol, som ingavs den 19 december 2014,

Europeiska unionens råd, företrätt av E. Finnegan, G. Étienne och B. Driessen, samtliga i egenskap av ombud,

klagande,

med stöd av

Republiken Frankrike, företrädd av G. de Bergues, F. Fize, D. Colas och B. Fodda, samtliga i egenskap av ombud,

intervenient i överklagandet,

i vilket de andra parterna är:

Liberation Tigers of Tamil Eelam (LTTE), med säte i Herning (Danmark), företrädd av T. Buruma och A. M. van Eik, advocaten,

sökande i första instans,

Konungariket Nederländerna, företrätt av M. K. Bulterman och J. Langer, båda i egenskap av ombud,

Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland, företrätt av S. Brandon, C. Crane, J. Kraehling och V. Kaye, samtliga i egenskap av ombud, biträdda av M. Gray, barrister,

Europeiska kommissionen, företrädd av D. Gauci och F. Castillo de la Torre, båda i egenskap av ombud,

intervenienter i första instans,

* Rättegångsspråk: engelska.

meddelar

DOMSTOLEN (stora avdelningen)

sammansatt av ordföranden K. Lenaerts, vice-ordföranden A. Tizzano, avdelningsordförandena L. Bay Larsen, T. von Danwitz (referent), J.L. da Cruz Vilaça och M. Vilaras, samt domarna J. Malenovský, E. Levits, J.-C. Bonichot, A. Arabadjiev, C. Vajda, S. Rodin, F. Biltgen, K. Jürimäe och C. Lycourgos,

generaladvokat: E. Sharpston,

justitiesekreterare: handläggaren V. Giacobbo-Peyronnel,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 3 maj 2016,

och efter att den 22 september 2016 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

1 Europeiska unionens råd har yrkat att domstolen ska upphäva den dom som meddelades av Europeiska unionens tribunal den 16 oktober 2014, LTTE/rådet (T-208/11 och T-508/11, EU:T:2014:885) (nedan kallad den överklagade domen). Genom denna dom ogiltigförklarade tribunalen

– rådets genomförandeförordning (EU) nr 83/2011 av den 31 januari 2011 om genomförande av artikel 2.3 i förordning (EG) nr 2580/2001 om särskilda restriktiva åtgärder mot vissa personer och enheter i syfte att bekämpa terrorism och om upphävande av genomförandeförordning (EU) nr 610/2010 (EUT L 28, 2011, s. 14),

– rådets genomförandeförordning (EU) nr 687/2011 av den 18 juli 2011 om genomförande av artikel 2.3 i förordning (EG) nr 2580/2001 om särskilda restriktiva åtgärder mot vissa personer och enheter i syfte att bekämpa terrorism, och om upphävande av genomförandeförordningarna (EU) nr 610/2010 och nr 83/2011 (EUT L 188, 2011, s. 2),

– rådets genomförandeförordning (EU) nr 1375/2011 av den 22 december 2011 om genomförande av artikel 2.3 i förordning (EG) nr 2580/2001 om särskilda restriktiva åtgärder mot vissa personer och enheter i syfte att bekämpa terrorism och om upphävande av genomförandeförordning nr 687/2011 (EUT L 343, 2011, s. 10),

– rådets genomförandeförordning (EU) nr 542/2012 av den 25 juni 2012 om genomförande av artikel 2.3 i förordning (EG) nr 2580/2001 om särskilda restriktiva åtgärder mot vissa personer och enheter i syfte att bekämpa terrorism och om upphävande av genomförandeförordning nr 1375/2011 (EUT L 165, 2012, s. 12),

– rådets genomförandeförordning (EU) nr 1169/2012 av den 10 december 2012 om genomförande av artikel 2.3 i förordning (EG) nr 2580/2001 om särskilda restriktiva åtgärder mot vissa personer och enheter i syfte att bekämpa terrorism och om upphävande av genomförandeförordning nr 542/2012 (EUT L 337, 2012, s. 2),

– rådets genomförandeförordning (EU) nr 714/2013 av den 25 juli 2013 om genomförande av artikel 2.3 i förordning (EG) nr 2580/2001 om särskilda restriktiva åtgärder mot vissa personer och enheter i syfte att bekämpa terrorism och om upphävande av genomförandeförordning nr 1169/2012 (EUT L 201, 2013, s. 10),

– rådets genomförandeförordning (EG) nr 125/2014 av den 10 februari 2014 om genomförande av artikel 2.3 i förordning (EG) nr 2580/2001 om särskilda restriktiva åtgärder mot vissa personer och enheter i syfte att bekämpa terrorism och om upphävande av genomförandeförordning nr 714/2013 (EUT L 40, 2014, s. 9), och

– rådets genomförandeförordning (EU) nr 790/2014 av den 22 juli 2014 om genomförande av artikel 2.3 i förordning (EG) nr 2580/2001 om särskilda restriktiva åtgärder mot vissa personer och enheter i syfte att bekämpa terrorism och om upphävande av genomförandeförordning nr 125/2014 (EUT L 217, 2014, s. 1),

(nedan gemensamt kallade de omtvistade rättsakterna), såvitt dessa rättsakter avser Liberation Tigers of Tamil Eelam (LTTE) (Tamilska befrielsetigrarna).

Tillämpliga bestämmelser

Förenta nationernas säkerhetsråds resolution 1373 (2001)

2 Den 28 september 2001 antog Förenta nationernas säkerhetsråd resolution 1373 (2001), i vilken omfattande strategier lades fram för att med alla medel bekämpa terrorism och i synnerhet finansieringen av terrorism. I punkt 1 c i denna resolution föreskrivs bland annat att alla stater utan dröjsmål ska frysa penningmedel och andra finansiella tillgångar eller ekonomiska resurser för personer som begår eller försöker begå terroristhandlingar alternativt deltar i eller underlättar genomförandet av terroristhandlingar, för enheter som ägs eller kontrolleras av sådana personer, och för personer eller enheter som agerar å sådana personers eller enheters vägnar eller under deras ledning.

3 I denna resolution finns ingen förteckning över vilka personer de restriktiva åtgärderna ska tillämpas på.

Unionsrätt

Gemensam ståndpunkt 2001/931/Gusp

4 För att genomföra nyssnämnda resolution 1373 (2001) antog rådet, den 27 december 2001, gemensam ståndpunkt 2001/931/Gusp om tillämpning av särskilda åtgärder i syfte att bekämpa terrorism (EGT L 344, 2001, s. 93).

5 I artikel 1 i gemensam ståndpunkt 2001/931 föreskrivs följande:

”1. Denna gemensamma ståndpunkt skall tillämpas i enlighet med bestämmelserna i följande artiklar på personer, grupper och enheter som deltar i terroristhandlingar och finns förtecknade i bilagan.

…

4. Förteckningen i bilagan skall upprättas på grundval av exakta uppgifter eller fakta i det relevanta ärendet som visar att ett beslut har fattats av en behörig myndighet beträffande de personer, grupper eller enheter som avses, oavsett om det gäller inledande av undersökningar eller rättsliga åtgärder i fråga om en terroristhandling, försök att begå, deltaga i eller underlätta en sådan handling, grundat på bevis eller allvarliga och trovärdiga indicier eller en dom för sådana handlingar. Personer, grupper och enheter som enligt FN:s säkerhetsråd är knutna till terrorism eller mot vilka säkerhetsrådet har utfärdat sanktioner kan ingå i förteckningen.

I denna punkt avses med behörig myndighet: en rättslig myndighet eller, om rättsliga myndigheter inte har behörighet på det område som omfattas av denna punkt, en likvärdig myndighet som är behörig på det området.

…

6. Namnen på de personer och enheter som finns i förteckningen i bilagan skall ses över med jämna mellanrum minst en gång var sjätte månad för att man skall försäkra sig om att det är berättigat att behålla dem i förteckningen.”

Förordning (EG) nr 2580/2001

6 Då det ansågs nödvändigt att anta en förordning för att på gemenskapsnivå genomföra de åtgärder som anges i gemensam ståndpunkt 2001/931, antog rådet förordning (EG) nr 2580/2001 av den 27 december 2001 om särskilda restriktiva åtgärder mot vissa personer och enheter i syfte att bekämpa terrorism (EGT L 344, 2001, s. 70, och rättelse i EUT L 52, 2010, s. 58).

7 I artikel 2 i denna förordning föreskrivs följande:

”1. Med undantag för vad som tillåts enligt artiklarna 5 och 6 skall följande gälla:

a) Alla penningmedel, andra finansiella tillgångar och ekonomiska resurser, som tillhör eller innehas av en fysisk eller juridisk person, en grupp eller en enhet som finns i den förteckning som avses i punkt 3 skall frysas.

b) Inga penningmedel, andra finansiella tillgångar eller ekonomiska resurser får direkt eller indirekt ställas till förfogande för, eller göras tillgängliga till förmån för, en fysisk eller juridisk person, en grupp eller en enhet som finns i den förteckning som avses i punkt 3.

2. Med undantag för vad som tillåts enligt artiklarna 5 och 6 skall det vara förbjudet att tillhandahålla finansiella tjänster till, eller till förmån för, en fysisk eller juridisk person, en grupp eller en enhet som finns i den förteckning som avses i punkt 3.

3. Rådet skall enhälligt upprätta, revidera och ändra förteckningen över personer, grupper och enheter, på vilka denna förordning skall tillämpas i enlighet med bestämmelserna i artikel 1.4, 1.5 och 1.6 i gemensam ståndpunkt 2001/931/Gusp. Förteckningen skall bestå av:

i) fysiska personer som begår eller försöker begå, deltar i eller underlättar genomförandet av terroristhandlingar,

ii) juridiska personer, grupper eller enheter som begår eller försöker begå, deltar i eller underlättar genomförandet av terroristhandlingar,

iii) juridiska personer, grupper eller enheter som ägs eller kontrolleras av en eller flera sådana fysiska eller juridiska personer, grupper eller enheter som avses i leden i och ii, eller

iv) fysiska eller juridiska personer, grupper eller enheter som agerar för eller under ledning av en eller flera sådana fysiska eller juridiska personer, grupper eller enheter som avses i leden i och ii ovan.”

Bakgrunden till tvisten och de omtvistade rättsakterna

8 Den 29 maj 2006 antog rådet beslut 2006/379/EG om genomförande av artikel 2.3 i förordning nr 2580/2001 och om upphävande av beslut 2005/930/EG (EUT L 144, 2006, s. 21). Genom detta beslut uppfördes LTTE i den förteckning som avses i artikel 2.3 i förordning nr 2580/2001 (nedan kallad den omtvistade förteckningen).

9 Uppförandet av LTTE i denna förteckning bibehölls genom rådets senare rättsakter, däribland de omtvistade rättsakterna.

10 I redogörelsen för skälen till dessa rättsakter beskrev rådet LTTE som en terroristorganisation och hänvisade därvid till en rad terroristhandlingar som LTTE påstods ha begått sedan år 2005. Rådet ansåg att ”trots att LTTE nyligen lidit ett militärt nederlag som avsevärt försvagat dess struktur, är det troligt att denna organisation har för avsikt att fortsättningsvis utföra terrorattacker i Sri Lanka”. Dessutom hänvisade rådet bland annat till två beslut antagna år 2001 av Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland varigenom LTTE förbjöds och dess tillgångar frystes (nedan gemensamt kallade Förenade kungarikets beslut), och ett beslut antaget år 1992 av indiska myndigheter, vilket fastställdes år 2004 (nedan kallade de indiska myndigheternas beslut), varigenom LTTE förbjöds. Efter att ha konstaterat att Förenade kungarikets beslut och – enbart i skälen till genomförandeförordning nr 790/2014 – de indiska myndigheternas beslut var föremål för regelbunden översyn, alternativt kunde omprövas eller överklagas, fann rådet att dessa beslut hade antagits av behöriga myndigheter i den mening som avses i artikel 1.4 i gemensam ståndpunkt 2001/931. Rådet konstaterade slutligen att dessa beslut fortfarande var i kraft och att de skäl som hade motiverat att LTTE uppfördes i den omtvistade förteckningen fortfarande ägde giltighet.

Förfarandet vid tribunalen och den överklagade domen

11 Genom ansökan som inkom till tribunalens kansli den 11 april 2011, som registrerades under målnummer T–208/11, väckte LTTE talan om ogiltigförklaring av genomförandeförordning nr 83/2011, såvitt denna rättsakt avsåg nämnda organisation.

12 Genom ansökan som inkom till tribunalens kansli den 28 september 2011, som rättades den 19 oktober 2011 och registrerades under målnummer T–508/11, väckte LTTE talan om ogiltigförklaring av genomförandeförordning nr 687/2011, såvitt denna rättsakt avsåg nämnda organisation.

13 Då rådet under förfarandets gång antog förordningarna nr 1375/2011, 542/2012, 1169/2012, 714/2013, 125/2014 och 790/2014 om upphävande, respektive ersättande av de föregående genomförandeförordningarna, ändrade LTTE fortlöpande sina urspungliga yrkanden så att talan även avsåg ogiltigförklaring av nyssnämnda förordningar, såvitt de avsåg LTTE.

14 Till stöd för sin talan åberopade LTTE sju grunder, varav sex grunder avsåg både mål T-208/11 och mål T-508/11, och den sjunde grunden avsåg mål T-508/11. De sex grunder som var gemensamma för de två målen avsåg, för det första, att förordning nr 2580/2001 inte var tillämplig på konflikten mellan LTTE och den srilankesiska regeringen, för det andra, att klassificeringen av LTTE som terroristorganisation i den mening som avses i artikel 1.3 i gemensam ståndpunkt 2001/931 var felaktig, för det tredje, att det inte förelåg något beslut som antagits av en behörig myndighet, för det fjärde, att en översyn enligt artikel 1.6 i gemensam ståndpunkt 2001/931 inte hade gjorts, för det femte, att motiveringsskyldigheten hade åsidosatts, och, för det sjätte, att sökandens rätt till försvar och till ett effektivt domstolsskydd hade åsidosatts. Den sjunde grunden, som åberopades enbart i mål T-508/11, avsåg ett åsidosättande av proportionalitets- och subsidiaritetsprinciperna.

15 Sedan talan ogillats såvitt avsåg den första grunden, fann tribunalen att talan skulle bifallas såvitt avsåg den fjärde till sjätte grunden, samt delvis den tredje grunden, och ogiltigförklarade därmed de omtvistade rättsakterna såvitt de avsåg LTTE.

Parternas yrkanden och förfarandet vid domstolen

16 Rådet har yrkat att domstolen ska

– upphäva den överklagade domen,

– slutligt avgöra målet i de avseenden som omfattas av överklagandet och ogilla LTTE:s talan, och

– förplikta LTTE att ersätta rådets rättegångskostnader avseende förfarandet i första instans och avseende överklagandet.

17 LTTE har yrkat att domstolen ska

– ogilla rådets överklagande,

– fastställa den överklagade domen, och

– förplikta rådet att ersätta rättegångskostnaderna avseende överklaganet, samt fastställa den överklagade domen i den del rådet därigenom förpliktades ersätta rättegångskostnaderna avseende förfarandet vid tribunalen.

18 Republiken Frankrike, Konungariket Nederländerna, Förenade kungariket och Europeiska kommissionen har intervenerat till stöd för rådets yrkanden.

Prövning av överklagandet

Den första grunden

Parternas argument

19 Genom den första grunden har rådet, med stöd av Förenade kungarikets regering, klandrat tribunalen för att den, i punkterna 141 och 146–148 i den överklagade domen, slog fast att rådet var skyldigt att i redogörelsen för skälen till de omtvistade rättsakterna visa att det hade förvissat sig om att den indiska rättsordningen gav ett skydd av rätten till försvar och rätten till ett effektivt domstolsskydd som motsvarade det skydd som säkerställs inom Europeiska unionen. Trots att rådet tillstått att det var skyldigt att kontrollera huruvida ett sådant skydd fanns när det, såsom i förevarande fall, grundade sitt beslut på ett beslut från tredjeland, har rådet gjort gällande att gemensam ståndpunkt 2001/931 inte medförde en skyldighet för rådet att ange någon motivering avseende denna kontroll.

20 För det fall att rådet var skyldigt att visa att tillämpliga förfaranden i tredjeland åtföljdes av garantier avseende rätten till försvar och rätten till ett effektivt domstolsskydd motsvarande dem som följer av unionsrätten, anser rådet likväl att det inte kan klandras för att inte ha visat detta i redogörelsen för skälen till de omtvistade rättsakterna, utan i svarsinlagan. Eftersom ett tredjeland skulle kunna anse att en kommentar i redogörelsen för skälen om huruvida detta land respekterar rätten till försvar och rätten till ett effektivt domstolsskydd utgör en inblandning i landets interna angelägenheter, skulle den motivering tribunalen kräver hindra rådet att grunda sina beslut på beslut från tredjeland. Situationen

vore en annan för det fall att rådet kunde komma med synpunkter på det berörda tredjelandets rättsordning i de skriftliga inlagor rådet gett in vid unionsdomstolarna, då de skulle omfattas av viss sekretess.

21 LTTE har bestritt rådets argument.

Domstolens bedömning

22 För att pröva denna grund konstaterar domstolen inledningsvis att tribunalen, i punkterna 125–136 i den överklagade domen, med fog tolkade begreppet ”behörig myndighet”, i den mening som avses i artikel 1.4 i gemensam ståndpunkt 2001/931, så att det inte är begränsat till att endast avse medlemsstaternas myndigheter, utan även, i princip, kan omfatta tredjeländers myndigheter.

23 Denna tolkning, vilken parterna för övrigt inte har invänt emot inom ramen för överklagandet, motiveras nämligen dels av lydelsen av artikel 1.4 i gemensam ståndpunkt 2001/931, som inte begränsar begreppet ”behöriga myndigheter” till att endast avse medlemsstaternas myndigheter, dels av ändamålet med denna gemensamma ståndpunkt, då den har antagits för att genomföra Förenta nationernas säkerhetsråds resolution 1373(2001) som syftar till att intensifiera kampen mot terrorism på global nivå genom systematiskt och nära samarbete mellan världens alla stater.

24 Med hänsyn härtill var det även riktigt av tribunalen att fastställa, i punkt 139 i den överklagade domen, att det ankom på rådet att förvissa sig om att beslutet från tredjeland hade antagits med iakttagande av rätten till försvar och rätten till ett effektivt domstolsskydd, innan rådet lade det beslutet till grund för sitt eget beslut.

25 Domstolen har nämligen vid upprepade tillfällen slagit fast att rådet – när det antar restriktiva åtgärder – är skyldigt att iaktta de grundläggande rättigheter som utgör en inneboende del av unionens rättsordning. Bland dessa rättigheter återfinns bland annat rätten till försvar och rätten till ett effektivt domstolsskydd (se, för ett liknande resonemang, dom av den 18 juli 2013, kommissionen m.fl./Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P och C-595/10 P, EU:C:2013:518, punkterna 97 och 98, och dom av den 28 november 2013, rådet/Manufacturing Support & Procurement Kala Naft, C-348/12 P, EU:C:2013:776, punkterna 65 och 66).

26 Härvidlag följer behovet av att utföra den kontroll som avses i punkt 24 ovan, vilket rådet inom ramen för överklagandet uttryckligen har medgett föreligger, bland annat av det ändamål som eftersträvas genom kravet i artikel 1.4 i gemensam ståndpunkt 2001/931, att det ursprungliga uppförandet av en person eller enhet i den omtvistade förteckningen ska grundas på ett beslut som antagits av behöriga myndigheter. Nämnda krav syftar nämligen till att skydda de berörda personerna och enheterna genom att säkerställa att deras namn endast upptas i den omtvistade förteckningen om det föreligger faktiska omständigheter som utgör ett tillräckligt underlag för ett sådant upptagande (se, för ett liknande resonemang, dom av den 15 november 2012, Al-Aqsa/rådet och Nederländerna/Al-Aqsa, C-539/10 P och C-550/10 P, EU:C:2012:711, punkt 68). Detta ändamål kan uppnås endast för det fall att de beslut från tredjeländer som rådet lägger till grund för sina ursprungliga beslut om uppförande av personer och enheter i nämnda förteckning antas med iakttagande av rätten till försvar och rätten till ett effektivt domstolsskydd.

27 Denna slutsats stöds dessutom av punkt 4 i ett dokument med titeln ”Working methods of the Working Party on implementation of Common Position 2001/931 on the application of specific measures to combat terrorism” (Arbetsmetoder för arbetsgruppen för genomförande av gemensam ståndpunkt 2001/931 om tillämpning av särskilda restriktiva åtgärder för att bekämpa terrorism), som återfinns i bilaga II till rådets dokument 10826/1/07 REV 1 av den 28 juni 2007, och som anger att

när rådet lägger ett förslag från tredjeland till grund för beslutet att uppföra en person eller enhet i den omtvistade förteckningen ska rådet pröva huruvida detta förslag iakttar mänskliga rättigheter, däribland rätten till ett effektivt rättsmedel och rätten till en rättvis rättegång.

28 Då rådet har bestritt att det är nödvändigt att ange – i redogörelsen för skälen till de omtvistade rättsakterna – en motivering som intygar att rådet har kontrollerat huruvida de indiska myndigheternas beslut hade antagits med iakttagande av rätten till försvar och rätten till ett effektivt domstolsskydd, erinrar domstolen om att tribunalens bedömning av huruvida en motivering är tillfredsställande eller ej utgör en fråga som ska prövas av domstolen i mål om överklagande (dom av den 18 juli 2013, kommissionen m.fl./Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P och C-595/10 P, EU:C:2013:518, punkt140 och där angiven rättspraxis).

29 Skyldigheten att motivera en rättsakt som går någon emot följer av principen om iakttagande av rätten till försvar, och syftar dels till att ge den som berörs av en sådan rättsakt tillräckliga upplysningar för att kunna bedöma om den är välgrundad eller om den eventuellt är behäftad med ett fel som innebär att dess giltighet kan ifrågasättas vid unionsdomstolen, dels till att göra det möjligt för unionsdomstolen att pröva rättsaktens lagenlighet (se dom av den 18 februari 2016, rådet/Bank Mellat, C-176/13 P, EU:C:2016:96, punkt 74, och dom av den 21 april 2016, rådet/Bank Saderat Iran, C-200/13 P, EU:C:2016:284, punkt 70).

30 Således måste motiveringen till en sådan rättssak, vid alla förhållanden, redogöra för de omständigheter och rättsliga överväganden som är av väsentlig betydelse för rättsaktens systematik (se, för ett liknande resonemang, dom av den 11 januari 2007, Technische Glaswerke Ilmenau/kommissionen, C-404/04 P, ej publicerad, EU:C:2007:6, punkt 30, dom av den 1 juli 2008, Chronopost och La Poste/UFEX m.fl., C-341/06 P och C-342/06 P, EU:C:2008:375, punkt 96, och dom av den 10 juli 2008, Bertelsmann och Sony Corporation of America/Impala, C-413/06 P, EU:C:2008:392, punkt 169).

31 Med beaktande av ändamålet, som angetts i punkt 26 ovan, av kravet på att det ursprungliga uppförandet av en person eller enhet i den omtvistade förteckningen ska grundas på ett beslut som antagits av behöriga myndigheter, finner domstolen att när rådet lägger ett beslut från tredjeland till grund för ett sådant uppförande är en garanti för att beslutet har antagits med iakttagande av rätten till försvar och rätten till ett effektivt domstolsskydd av väsentlig betydelse för systematiken avseende beslutet att uppföra personen eller enheten i nämnda förteckning och de påföljande besluten om att frysa dennes tillgångar. Det ankommer därmed på rådet att i redogörelsen för skälen till nyssnämnda beslut inkomma med uppgifter som talar för att rådet förvissat sig om att dessa rättigheter har iakttagits.

32 Denna slutsats påverkas inte av den argumentation rådet har framfört och som framgår av punkt 20 ovan.

33 Motiveringsskyldigheten syftar nämligen till att den berörda personen, med kännedom om samtliga omständigheter, ska kunna avgöra huruvida det finns anledning att väcka talan vid behörig domstol (se, för ett liknande resonemang, dom av den 4 juni 2013, ZZ, C-300/11, EU:C:2013:363, punkt 53, och dom av 18 juli 2013, kommissionen m.fl./Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P och C-595/10 P, EU:C:2013:518, punkt 100). Det är i detta avseende tillräckligt att rådet, i redogörelsen för skälen till ett beslut om frysning av tillgångar, i kortfattade ordalag anger på vilka grunder det anser att beslutet från tredjeland – som rådet har för avsikt att lägga till grund för sitt beslut om frysning av tillgångar – har antagits med iakttagande av rätten till försvar och rätten till ett effektivt domstolsskydd.

34 Då rådet endast kan grunda sitt beslut på ett beslut från tredjeland som antagits med iakttagande av rätten till försvar och rätten till ett effektivt domstolsskydd, kan en sådan motivering som beskrivits i punkten ovan inte utgöra en inblandning i det berörda tredjelandets inre angelägenheter.

35 Med beaktande av den rättspraxis som det hänvisats till i punkt 33 ovan kan rådet inte heller vinna framgång med argumentet att rådet måste ha rätt att inkomma med synpunkter på det berörda tredjelandets rättsordning, inte i redogörelsen för skälen till besluten om frysning av tillgångar, utan i sina skriftliga inlagor till unionsdomstolarna.

36 Såsom tribunalen påpekat i punkterna 141 och 145 i den överklagade domen begränsades skälen till genomförandeförordningarna nr 83/2011, 687/2011, 1375/2011, 542/2012, 1169/2012, 714/2013 och 125/2014 till att endast avse den omständigheten att den indiska regeringen förbjöd LTTE år 1992 med stöd av Unlawful Activities Act 1967 (1967 års lag om olagliga aktiviteter) och därefter upptog LTTE i förteckningen över terroristorganisationer i bilagan till Unlawful Activities Prevention (Amendment) Act 2004 (2004 års lag (ändringslag) om förebyggande av olagliga aktiviteter). I redogörelsen för skälen till genomförandeförordning nr 790/2014 kompletterades detta konstaterande endast genom en uppgift om att avsnitt 36 och 37 i 1967 års lag om olagliga aktiviteter innehöll bestämmelser om överklagande och omprövning av den indiska förteckningen över personer och enheter som omfattades av restriktiva åtgärder, att beslutet varigenom LTTE förbjöds såsom illegal organisation var föremål för regelbunden översyn av den indiske inrikesministern, att den sista översynen ägt rum den 14 maj 2012, och att, efter en omprövning av den domstol som inrättats genom 1967 års lag om olagliga aktiviteter, bekräftade den indiske inrikesministern, den 11 december 2012, klassificeringen av LTTE som en enhet som deltog i terroristhandlingar.

37 Varken genomförandeförordningarna nr 83/2011, 687/2011, 1375/2011, 542/2012, 1169/2012, 714/2013 och 125/2014 eller genomförandeförordning nr 790/2014 hänvisar till någon som helst uppgift som talar för att rådet kontrollerat huruvida de indiska myndigheternas beslut hade antagits med iakttagande av rätten till försvar och rätten till ett effektivt domstolsskydd. Det framgår således inte av motiveringen till dessa rättsakter huruvida rådet utfört den kontroll som det härvid var skyldigt att utföra.

38 Följaktligen fann tribunalen med fog, bland annat i punkterna 142, 146, 147 och 149 i den överklagade domen, att de omtvistade rättsakterna var otillräckligt motiverade.

39 Överklagandet kan följaktligen inte vinna bifall såvitt avser den första grunden.

Den andra grunden

Parternas argument

40 Genom den andra grunden för överklagandet, som bland annat avser punkterna 173, 175, 186–189, 198, 202–204, 212, 213 och 225 i den överklagade domen, har rådet, för det första, gjort gällande att den domen vilar på det oriktiga antagandet att rådet regelbundet måste ange nya skäl till att låta LTTE kvarstå i den omtvistade förteckningen. För det fall att de nationella beslut som låg till grund för det ursprungliga uppförandet av LTTE i nämnda förteckning inte hade ogiltigförklarats eller återkallats, och i avsaknad av andra omständigheter som talade för att LTTE skulle avföras från denna förteckning, var det riktigt av rådet att låta LTTE kvarstå i den omtvistade förteckningen endast på grundval av de nationella beslut som låg till grund för det ursprungliga uppförandet av LTTE i denna förteckning.

41 Rådet har för det andra hävdat att tribunalen felaktigt vägrade att medge att uppgifter härrörande från offentliga källor kunde användas vid den regelbundna översynen. Rådet anser att det i detta avseende ska kunna grunda sitt beslut på andra faktorer än nationella beslut, eftersom det sällan föreligger något beslut som har antagits vid en senare tidpunkt än det urspungliga uppförandet av personen eller enheten i den omtvistade förteckningen. Tribunalens resonemang strider således mot syftet att bekämpa av terrorism som avses i gemensam ståndpunkt 2001/931.

42 Kommissionen och de medlemsstater som deltagit i förfarandet vid domstolen, vilka har intervenrat till stöd för rådets talan, har särskilt framhållit den skillnad som instiftats genom gemensam ståndpunkt 2001/931 mellan, å ena sidan, det ursprungliga uppförandet av en enhet i den omtvistade förteckningen som avses i artikel 1.4 i denna gemensamma ståndpunkt, och de påföljande omprövningar som ska ske enligt artikel 1.6 i nämnda gemensamma ståndpunkt å den andra.

43 LTTE anser däremot att tribunalen med fog funnit att för det fall att rådet väljer att ange nya skäl till bibehållandet av LTTE i den omtvistade förteckningen, måste dessa skäl härröra från nationella beslut i den mening som avses i artikel 1.4 i gemensam ståndpunkt 2001/931, och inte från tidningar eller internet. Rådets påstående att det kan använda offentliga uppgifter för att behålla en person eller enhet i den omtvistade förteckningen strider mot det dualistiska system som instiftats genom gemensam ståndpunkt 2001/931 och domen av den 15 november 2012, Al-Aqsa/rådet och Nederländerna/Al-Aqsa (C-539/10 P och C-550/10 P, EU:C:2012:711).

Domstolens bedömning

44 Den andra grunden för överklagandet avser enligt vilka villkor rådet – inom ramen för den översyn av uppförandet av en person eller enhet i den omtvistade förteckningen som rådet är skyldigt att utföra enligt artikel 1.6 i gemensam ståndpunkt 2001/931 – kan låta denna person eller enhet kvarstå i nämnda förteckning. För att fastställa dessa villkor krävs en tolkning av artikel 1.6 i gemensam ståndpunkt 2001/931, bland annat med beaktande av dess samband med artikel 1.4 däri, som reglerar villkoren för det ursprungliga uppförandet av den berörda personen eller enheten i den omtvistade förteckningen.

45 Med avseende på ursprungliga beslut om frysning av tillgångar har domstolen slagit fast att lydelsen av artikel 1.4 i gemensam ståndpunkt 2001/931 avser ett beslut som har antagits av en nationell myndighet, och kräver att det föreligger exakta uppgifter eller fakta i ärendet som visar att ett sådant beslut har antagits. Då unionen inte har någon möjlighet att själv utreda huruvida en viss person eller enhet deltar i terroristhandlingar, syftar detta krav till att säkerställa att rådets urspungliga beslut att uppföra en person eller enhet i den omtvistade förteckningen antas på grundval av faktiska omständigheter som utgör ett tillräckligt underlag för att rådet ska ha fog för att anta att det föreligger en fara för att den berörda personen eller enheten, om restriktiva åtgärder inte vidtas, fortsätter att delta i terroristverksamhet (se, för ett liknande resonemang, dom av den 15 november 2012, Al-Aqsa/rådet och Nederländerna/Al-Aqsa, C-539/10 P och C-550/10 P, EU:C:2012:711, punkterna 69, 79 och 81).

46 Vad däremot angår senare beslut om frysning av tillgångar, framgår det av domstolens praxis att den avgörande frågan vid prövningen av huruvida en person eller enhet ska kvarstå i den omtvistade förteckningen är huruvida de faktiska omständigheterna, sedan personen eller enheten upptogs i nämnda förteckning eller sedan den senaste översynen, har förändrats så att det inte längre finns fog för samma slutsats avseende denna persons eller enhets inblandning i terroristverksamhet (dom av den 15 november 2012, Al Aqsa/rådet och Nederländerna/Al-Aqsa, C-539/10 P och C-550/10 P, EU:C:2012:711, punkt 82).

47 I förevarande fall ansåg tribunalen, i punkterna 173 och 202 i den överklagade domen, att den förteckning över terroristhandlingar som LTTE påstods ha begått sedan år 2005, som återfanns i redogörelsen över skälen till de omtvistade rättsakterna, spelade en avgörande roll för rådets beslut att låta frysningen av LTTE:s tillgångar kvarstå. I punkterna 187 och 204 i den överklagade domen fann tribunalen att den hänvisning till en helt ny terroristhandling som rådet infört i motiveringen vid en översyn enligt artikel 1.6 i gemensam ståndpunkt 2001/931 skulle ha varit föremål för prövning och omfattats av ett nationellt beslut som antagits av en behörig myndighet. Sedan det konstaterats, bland annat i punkterna 186 och 207 i den överklagade domen, att rådet inte hade lagt sådana beslut till

grund för sina anklagelser angående de terroristhandlingar LTTE påstods ha begått sedan år 2005, utan uppgifter som hämtats från tidningar och internet, ogiltigförklarade tribunalen följaktligen de omtvistade rättsakterna.

– Den andra grundens första del

48 Genom den första grundens första del har rådet hävdat att tribunalen gjorde sig skyldig till felaktig rättstillämpning då den fann att rådet var skyldigt att regelbundet ange nya skäl för att låta LTTE kvarstå i den omtvistade förteckningen, och att det, i avsaknad av omständigheter som talade för att LTTE skulle avföras från nämnda förteckning, inte kunde låta denna enhet kvarstå i förteckningen endast på grundval av de nationella beslut som motiverade det ursprungliga uppförandet av LTTE däri.

49 Det framgår av prövningen av den första grunden för överklagandet att Tribunalen med fog fastställt att de omtvistade rättsakterna var otillräckligt motiverade med avseende på kontrollen av huruvida de indiska myndigheternas beslut hade antagits med iakttagande av rätten till försvar och rätten till ett effektivt domstolsskydd. Den andra grundens första del är således verkningslös såvitt den avser de indiska myndigheternas beslut.

50 Såvitt den andra grundens första del avser Förenade kungarikets beslut konstaterar domstolen att tribunalen, i vart fall underförstått, ansåg att Förenade kungarikets beslut inte i sig utgjorde tillräckligt underlag för att låta LTTE kvarstå i den omtvistade förteckningen, såsom framgår bland annat av punkt 196 i den överklagade domen.

51 Härvid erinrar domstolen om att det framgår av den praxis som det hänvisats till i punkt 46 ovan, att inom ramen för en översyn enligt artikel 1.6 i gemensam ståndpunkt 2001/931 får rådet låta den berörda personen eller enheten kvarstå i den omtvistade förteckningen, för det fall att rådet finner att den risk för att den berörda personen eller enheten deltar i terrorsitverksamhet som motiverade det ursprungliga uppförandet i förteckningen fortsatt föreligger. Att låta en person eller enhet kvarstå i den omtvistade förteckningen utgör således, i huvudsak, en förlängning av det ursprungliga uppförandet däri.

52 Vid prövningen av huruvida det fortsättningsvis föreligger en risk för att den berörda personen eller enheten deltar i terroristverksamhet, ska vederbörlig hänsyn tas till vad som slutligen skett med det nationella beslut som legat till grund för det ursprungliga uppförandet av denna person eller enhet i den omtvistade förteckningen, i synnerhet huruvida det nationella beslutet har upphävts eller återkallats på grund av att nya faktiska omständigheter eller fakta framkommit, eller att den behöriga nationella myndigheten har ändrat sin bedömning.

53 Mot denna bakgrund infinner sig i förevarande fall frågan huruvida den omständigheten att det nationella beslut som legat till grund för det ursprungliga uppförandet i den omtvistade förteckningen fortfarande är i kraft, i sig utgör tillräckligt underlag för att låta den berörda personen eller enheten kvarstå i nämnda förteckning.

54 I detta avseende gör domstolen följande bedömning. För det fall att enbart den omständigheten att det nationella beslut som låg till grund för det ursprungliga uppförandet i den omtvistade förteckningen fortfarande är i kraft, med beaktande av den tid som förflutit och med hänsyn till utvecklingen av omständigheterna i fallet, inte längre leder till slutsatsen att risken för att den berörda personen eller enheten deltar i terroristverksamhet kvarstår, är rådet skyldigt att lägga en faktisk bedömning av situationen till grund för beslutet att låta denna person eller enhet kvarstå i nämnda förteckning, och därvid beakta nyare faktiska omständigheter som visar att nyssnämnda risk kvarstår (se, analogt, dom av den 18 juli 2013, kommissionen m.fl./Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P och C-595/10 P, EU:C:2013:518, punkt 156).

55 I förevarande fall har en betydande tidsrymd förflutit mellan antagandet år 2001 av Förenade kungarikets beslut som låg till grund för det ursprungliga uppförandet av LTTE i den omtvistade förteckningen, vilket skedde år 2006, och antagandet av de omtvistade rättsakterna under åren 2011 till 2014. Såsom rådet angett i redogörelsen för skälen till de omtvistade rättsakterna hade LTTE, enligt ett tillkännagivande från den srilankesiska regeringen i maj månad 2009, dessutom lidit ett militärt nederlag som avsevärt försvagat organisationen. Rådet var därmed skyldigt att lägga nyare omständigheter – som visade att risken för att LTTE deltog i terroristverksamhet kvarstod – till grund för beslutet att låta denna enhet kvarstå i nyssnämnda förteckning. I motsats till vad rådet har hävdat gjorde sig tribunalen således inte skyldig till felaktig rättstillämpning då den, i vart fall underförstått, fann att Förenade kungarikets beslut inte i sig utgjorde tillräckligt underlag för att anta de omtvistade rättsakterna.

56 Överklagandet kan följaktligen inte bifallas såvitt avser den andra grundens första del.

– Den andra grundens andra del

57 Angående den andra grundens andra del har rådet hävdat att tribunalen gjorde sig skyldig till felaktig rättstillämpning då den, bland annat i punkterna 187–189, 202–204 och 225 i den överklagade domen, fann att rådet var skyldigt att endast lägga uppgifter som framgick av de behöriga nationella myndigheternas beslut till grund för beslutet att låta en person eller enhet kvarstå i den omtvistade förteckningen, och att rådet hade åsidosatt såväl artikel 1 i gemensam ståndpunkt 2001/931 som sin motiveringsskyldighet genom att i förevarande fall ha grundat nyssnämnda beslut på uppgifter från tidningar och internet.

58 Vad angår artikel 1 i gemensam ståndpunkt 2001/931, påpekar domstolen inledningsvis att denna artikel gör en åtskillnad mellan dels det ursprungliga uppförandet av en person eller enhet i den omtvistade förteckningen, vilket avses i punkt 4, dels beslutet att låta en person eller enhet som redan finns upptagen i denna förteckning kvarstå däri, vilket avses i punkt 6.

59 Enligt artikel 1.4 i gemensam ståndpunkt 2001/931 förutsätter det ursprungliga uppförandet av en person eller enhet i den omtvistade förteckningen att det föreligger ett nationellt beslut som har antagits av en behörig myndighet, alternativt ett beslut från Förenta nationernas säkerhetsråd om att sanktioner ska vidtas.

60 Ett sådant villkor uppställs däremot inte i artikel 1.6 i gemensam ståndpunkt 2001/931, som anger att ”[n]amnen på de personer och enheter som finns i förteckningen i bilagan skall ses över med jämna mellanrum minst en gång var sjätte månad för att man skall försäkra sig om att det är berättigat att behålla dem i förteckningen”.

61 Denna åtskillnad motiveras av den omständigheten att beslutet att låta en person eller enhet kvarstå i den omtvistade förteckningen främst utgör en förlängning av det ursprungliga uppförandet, såsom påpekats i punkt 51 ovan, och förutsätter således att risken för att den berörda personen eller enheten deltar i terroristverksamhet, såsom den inledningsvis fastställts av rådet med stöd av det nationella beslut som låg till grund för det ursprungliga uppförandet, kvarstår.

62 Även om artikel 1.6 i gemensam ståndpunkt 2001/931 kräver att rådet minst en gång var sjätte månad gör en ”översyn”, för att försäkra sig om att det fortsättningsvis är berättigat att ”behålla” en person eller enhet som redan uppförts i den omtvistade förteckningen med stöd av ett nationellt beslut antaget av en behörig myndighet, kräver denna bestämmelse emellertid inte att varje ny omständighet rådet anfört för att motivera beslutet att behålla den berörda personen eller enheten i den omtvistade förteckningen har varit föremål för ett nationellt beslut som antagits av en behörig myndighet vid en senare tidpunkt än det beslut som utgjorde grund för det ursprungliga uppförandet i förteckningen. Genom att uppställa ett sådant krav tillämpade tribunalen villkoret i artikel 1.4 i gemensam

ståndpunkt 2001/931 att ett sådant beslut ska föreligga – ett villkor som endast avser det ursprungliga uppförandet av en person eller enhet i den omtvistade förteckningen – på den översyn rådet är skyldigt att utföra i enlighet med artikel 1.6 i denna gemensamma ståndpunkt. Därigenom upprätthöll inte tribunalen den åtskillnad som ska göras mellan det ursprungliga beslutet att uppföra en person eller enhet i den omtvistade förteckningen och det påföljande beslutet att låta den berörda personen eller enheten kvarstå däri.

63 Det kan vidare konstateras att tribunalens tolkning av artikel 1 i gemensam ståndpunkt 2001/931, i vart fall underförstått, vilar på antagandet att antingen antar behöriga nationella myndigheter regelbundet beslut som kan utgöra underlag för den översyn rådet är skyldigt att utföra enligt artikel 1.6 i gemensam ståndpunkt 2001/931, eller så har rådet möjlighet att, vid behov, anmoda dessa myndigheter att anta sådana beslut.

64 Det finns emellertid inget stöd för detta antagande i unionsrätten.

65 Härvid framhåller domstolen, för det första, att den omständigheten som tribunalen framhållit i punkterna 210 och 211 i den överklagade domen, att medlemsstaterna informerar rådet om de beslut deras behöriga myndigheter antar och vidarebefordrar dessa beslut till rådet, inte innebär att dessa myndigheter är skyldiga att regelbundet, eller åtminstone vid behov, anta beslut som kan utgöra grund för rådets översyn.

66 För det andra och i motsats till vad tribunalen funnit i punkt 213 i den överklagade domen, tillåter inte principen om lojalt samarbete, som framgår av artikel 4.3 FEU, att rådet, i avsaknad av särskilt stöd härför i det system för restriktiva åtgärder som instiftats genom gemensam ståndpunkt 2001/931, ålägger medlemsstaternas behöriga myndigheter att vid behov anta nationella beslut som kan utgöra underlag för den översyn rådet ska utföra i enlighet med artikel 1.6 i den ovannämnda gemensamma ståndpunkten.

67 Det ska tvärtom påpekas att detta system inte instiftar någon funktion som gör det möjligt för rådet att, vid behov, få tillgång till nationella beslut som antagits efter det urspungliga uppförandet av den berörda personen eller enheten i den omtvistade förteckningen för att utföra den översyn som åvilar rådet enligt artikel 1.6 i samma gemensamma ståndpunkt, varvid rådet är skyldigt att kontrollera huruvida risken för att denna person eller enhet deltar i terroristverksamhet kvarstår. I avsaknad av en sådan funktion kan ovannämnda system inte anses kräva att rådet ska utföra sin översyn endast på grundval av sådana nationella beslut, vid äventyr att de medel rådet förfogar över i detta avseende otillbörligen begränsas.

68 Det kan slutligen konstateras att till skillnad mot vad tribunalen funnit bland annat i punkterna 187 och 210 i den överklagade domen, kan dess tolkning av artikel 1 i gemensam ståndpunkt 2001/931 inte heller rättfärdigas av att det är nödvändigt att skydda de berörda personerna eller enheterna.

69 Angående det ursprungliga uppförandet i den omtvistade förteckningen, påpekar domstolen härvidlag att den berörda personen eller enheten är skyddad, bland annat genom möjligheten att bestrida såväl de nationella beslut som utgjort grund för detta uppförande vid nationella domstolar, som uppförandet som sådant vid unionsdomstolen.

70 Med avseende på de påföljande besluten om frysning av tillgångar är den berörda personen eller enheten skyddad, bland annat genom möjligheten att väcka talan däremot vid unionsdomstolen. Unionsdomstolen är därvid skyldig att särskilt kontrollera dels huruvida motiveringsskyldigheten som föreskrivs i artikel 296 FEUF har iakttagits, och därmed att de anförda skälen är tillräckligt precisa och konkreta, dels huruvida dessa skäl styrks av bevisning (se, analogt, dom av den 18 juli 2013, kommissionen m.fl./Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P och C-595/10 P, EU:C:2013:518, punkterna 118 och 119, och dom av den 28 november 2013, rådet/Fulmen och Mahmoudian, C-280/12 P, EU:C:2013:775, punkt 64).

71 Det ska i detta sammanhang påpekas att den berörda personen eller enheten, inom ramen för en talan mot beslutet att låta vederbörande kvarstå i den omtvistade förteckningen, kan bestrida samtliga omständigheter rådet har åberopat för att styrka att risken för att denna person eller enhet deltar i terroristverksamhet kvarstår, oavsett om dessa omständigheter härrör från ett nationellt beslut som antagits av en behörig myndighet eller från andra källor. Vid ett sådant bestridande ankommer det på rådet att visa att det finns grund för de omständigheter som läggs den berörda personen eller enheten till last, och på unionsdomstolen att kontrollera att dessa omständigheter är materiellt riktiga (se, analogt, dom av den 18 juli 2013, kommissionen m.fl./Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P och C-595/10 P, EU:C:2013:518, punkterna 121 och 124, och dom av den 28 november 2013, rådet/Fulmen och Mahmoudian, C-280/12 P, EU:C:2013:775, punkt 66 och 69).

72 Det följer av ovanstående att tribunalen gjorde sig skyldig till felaktig rättstillämpning då den fann att rådet hade åsidosatt artikel 1 i gemensam ståndpunkt 2001/931 genom att, i redogörelsen för skälen till de omtvistade rättsakterna, ha åberopat omständigheter härrörande från andra källor än nationella beslut som antagits av behöriga myndigheter.

73 Vad därefter angår tribunalens fastställande av att motiveringsskyldigheten åsidosatts, framgår det av punkt 225 i den överklagade domen att tribunalen till stöd härför endast anfört den omständigheten att det i den förteckning över terroristhandlingar LTTE påstods ha begått sedan år 2005, och som återfanns i redogörelsen för skälen till de omtvistade rättsakterna, saknades en hänvisning till nationella beslut från behöriga myndigheter. Tribunalens konstaterande att motiveringsskyldigheten hade åsidosatts följde således direkt av slutsatsen att artikel 1 i gemensam ståndpunkt 2001/931 hade åsidosatts, vilket domstolen funnit utgjorde ett fall av felaktig rättstillämpning.

74 Följaktligen resulterade den felaktiga rättstillämpning tribunalen gjort sig skyldig till inom ramen för dess tolkning av nyssnämnda artikel 1 i att även dess slutsats att rådet åsidosatt sin motiveringsskyldighet utgör en felaktig rättstillämpning.

75 Domstolen erinrar emellertid om att för det fall att en dom från tribunalen innehåller domskäl som strider mot unionsrätten, men domslutet framstår som riktigt enligt andra rättsliga grunder, innebär inte detta åsidosättande att avgörandet ska upphävas men domskälen ska ersättas (se, för ett liknande resonemang, dom av den 18 juli 2013, kommissionen m.fl./Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P och C-595/10 P, EU:C:2013:518, punkt 150, och dom av den 5 mars 2015, kommissionen m.fl./Versalis m.fl., C-93/13 P och C-123/13 P, EU:C:2015:150, punkt 102 och där angiven rättspraxis).

76 Detta är för handen i förevarande fall.

77 Såsom tribunalen påpekat i punkt 167 i den överklagade domen, hänvisade rådet nämligen, i redogörelsen för skälen till de omtvistade rättsakterna, till den srilankesiska regeringens meddelande från maj månad 2009 om LTTE:s militära nederlag, och fann att ”trots att [detta] militära nederlag … avsevärt försvagat [LTTE:s] struktur, är det troligt att denna organisation har för avsikt att fortsättningsvis utföra terrorattacker i Sri Lanka”.

78 Vad avser de omständigheter rådet lade till grund för denna bedömning har tribunalen i den överklagade domen endast hänvisat till en förteckning över terroristhandlingar LTTE påstods ha begått sedan år 2005, som förekom i redogörelsen för skälen till de omtvistade rättsakterna. Det framgår av punkt 168 i nämnda dom att denna förteckning avsåg en tidsperiod som, enligt de omtvistade förordningarna, sträckte sig till och med april månad 2009, alternativt juni månad 2010. Det framgår härvid av handlingarna i målet att även om redogörelsen för skälen till den första och den andra omtvistade genomförandeförordningen, det vill säga genomförandeförordningarna nr 83/2011 och 687/2011 (nedan gemensamt kallade första och andra omtvistade genomförandeförordningen) hänvisade till tre terroristhandlingar som LTTE påstods ha begått mellan den 27 april och den 12 juni 2010, och således efter det att enheten besegrats militärt i maj månad 2009, ändrade rådet omsider motiveringen till de omtvistade rättsakterna genom att stryka

hänvisningen till dessa tre terroristhandlingar i redogörelsen för skälen till tredje till åttonde omtvistade genomförandeförordningen, det vill säga genomförandeförordningarna nr 1375/2011, 542/2012, 1169/2012, 714/2013, 125/2014 och 790/2014 (nedan gemensamt kallade den tredje till åttonde omtvistade genomförandeförordningen). Den sista terroristhandling som omnämns i redogörelsen för skälen till den tredje till åttonde omtvistade genomförandeförordningen är nämligen daterad till den 12 april 2009, och hänför sig därmed till tiden före detta militära nederlag. I sina skriftliga svar på tribunalens frågor har rådet uppgett att denna ändring utgjorde en ”uppdatering” av redogörelsen för skälen till de omtvistade rättsakterna, som skett på grund av att rådet hade fått tillgång till nya uppgifter.

79 I avsaknad av andra relevanta uppgifter innehöll inte redogörelsen för skälen till den tredje till åttonde omtvistade genomförandeförordningen någon omständighet som kunde läggas till grund för rådets bedömning att, trots ovannämnda militära nederlag, var det troligt att LTTE hade för avsikt att fortsättningsvis utföra terroristhandlingar i Sri Lanka. Med hänsyn till att samma militära nederlag utgjorde en väsentlig förändring av omständigheterna som kunde ifrågasätta att risken för att LTTE deltog i terroristverksamhet kvarstod, var rådet skyldigt att hänvisa till omständigheter som kunde utgöra stöd för ovannämnda bedömning i redogörelsen för skälen till de omtvistade rättsakterna. Följaktligen är den tredje till åttonde omtvistade genomförandeförordningen otillräckligt motiverade, vilket medför att de ska ogiltigförklaras.

80 Angående den första och den andra omtvistade genomförandeförordningen kan det konstateras att rådet upphävde och ersatte dessa genom de påföljande omtvistade genomförandeförordningarna, samtidigt som rådet uppdaterade motiveringen i redogörelsen för skälen på grund av att nya uppgifter framkommit. Denna uppdatering ledde till att hänvisningen till tre terroristhandlingar som LTTE påstods ha begått mellan den 27 april och den 12 juni 2010, det vill säga efter det att denna enhet besegrats militärt, ströks. Inom ramen för överklagandet har rådet inte heller uttalat sig om hänvisningen till dessa tre terroristhandlingar, trots att domstolen ställt en fråga angående huruvida de omtvistade rättsakterna var tillräckligt motiverade med avseende på LTTE:s förmodade avsikt att fortsättningsvis utföra terroristattacker i Sri Lanka, oaktat att organisationen besegrades militärt i maj månad 2009. Det är följaktligen uppenbart att hänvisningen till dessa tre påstådda terroristhandlingar, vid alla förhållanden, inte kan leda till slutsatsen att motiveringen till den första och den andra omtvistade genomförandeförordningen var tillfredsställande.

81 Under dessa omständigheter ska domslutet i den överklagade domen anses vara välgrundat med avseende på samtliga omtvistade rättsakter. Överklaganden kan följaktligen inte vinna bifall såvitt avser den andra grundens andra del.

Den tredje grunden

Parternas argument

82 Genom den tredje grunden har rådet, med stöd från Förenade kungariket och kommissionen, gjort gällande att tribunalen gjorde sig skyldig till felaktig rättstillämpning i punkterna 177 och 205–208 i den överklagade domen, då den fann att Förenade kungarikets beslut från år 2001 varigenom LTTE förbjöds inte utgjorde tillräckligt underlag för att behålla LTTE i den omtvistade förteckningen. Rådet har hävdat att tribunalen felaktigt ansåg att då det saknades en hänvisning, i redogörelsen för skälen till de omtvistade rättsordningarna, till de omständigheter som lagts till grund för Förenade kungarikets beslut kunde inte rådet stödja sig på det beslutet. Till skillnad mot vad tribunalen anfört måste inte rådet ha kännedom om skälen som utgjorde underlag till nämnda beslut då dessa skäl inte kan bli föremål för unionsdomstolens prövning.

83 LTTE har bestritt rådets argument.

Domstolens bedömning

84 Det kan konstateras att såvitt den tredje grunden för överklagandet avser att tribunalen gjorde sig skyldig till felaktig rättstillämpning då den fann att endast Förenade kungarikets beslut från år 2001, varigenom LTTE förbjöds, inte utgjorde tillräckligt underlag för att anta de omtvistade rättsakterna, överlappar den grunden delvis den andra grundens första del.

85 Oavsett om rådet kan vinna framgång med det argument som framförts inom ramen för den tredje grunden för överklagandet, att tribunalen felaktigt funnit att i avsaknad av en hänvisning i redogörelsen för skälen till de omtvistade rättsakterna till de omständigheter som lagts till grund för Förenade kungarikets beslut, kunde rådet inte stödja sig på det beslutet, erinrar domstolen om att det vid alla förhållanden framgår av prövningen av den andra grundens första del – med hänsyn dels till den betydande tidsrymd som förflutit mellan antagandet av Förenade kungarikets beslut som låg till grund för det ursprungliga uppförandet av LTTE i den omtvistade förteckningen, detta uppförande och antagandet av de omtvistade rättsakterna, dels till LTTE:s militära nederlag i maj månad 2001 – att Förenade kungarikets beslut från år 2001 varigenom LTTE förbjöds inte utgjorde tillräckligt underlag för att anta de omtvistade rättsakterna.

86 Följaktligen är den tredje grunden för överklagandet verkningslös.

87 Överklagandet ska följaktligen ogillas då det saknas stöd för samtliga grunder.

Rättegångskostnader

88 Enligt artikel 184.2 i domstolens rättegångsregler ska domstolen besluta om rättegångskostnaderna när överklagandet ogillas. Artikel 138 i rättegångsreglerna ska enligt artikel 184.1 tillämpas i mål om överklagande. Enligt artikel 138.1 ska tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats.

89 Eftersom rådets överklagande har ogillats ska rådet förpliktas att, i enlighet med LTTE:s yrkande, bära sina rättegångskostnader samt ersätta LTTE:s rättegångskostnader.

90 I artikel 140.1 i rättegångsreglerna, som enligt artikel 184.1 i dessa regler också ska tillämpas i mål om överklagande, föreskrivs att medlemsstater och institutioner som har intervenerat ska bära sina rättegångskostnader.

91 I enlighet med dessa bestämmelser ska Republiken Frankrike, Konungariket Nederländerna, Förenade Konungariket och kommissionen bära sina rättegångskostnader.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (stora avdelningen) följande:

1) Överklagandet ogillas.

2) Europeiska unionens råd ska bära sina rättegångskostnader samt ersätta de kostnader som uppkommit för Liberation Tigers of Tamil Eelams (LTTE).

3) Republiken Frankrike, Konungariket Nederländerna, Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland och Europeiska kommissionen ska bära sina rättegångskostnader.

Underskrifter